

دعای ۲۴۵ - در روز پنجشنبه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش فراگیر و مهربانی اش همیشگی است

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ سُؤَالَ الْخَائِفِ مِنْ وَقْفَةِ الْمَوْقِفِ،
الْوَجَلِ مِنَ الْعَرْضِ، الْمُسْتَفِيقِ مِنَ الْحَشْرِ لِبَوَائِقِ يَوْمِ
الْقِيَامَةِ،

خداوند! از تو درخواست می‌کنم، همانند درخواست بنده‌ای
که از ایستادن در صحنه حساب ترسان است، و از لحظه
عرضه اعمال بیمناک، و از سختی‌های روز قیامت در هراس
است؛

الْمَأْخُذِ عَلَى الْعَثْرَةِ، النَّادِمِ عَلَى الْخَطِيئَةِ، الْمَسْئُولِ
الْمُحَاسَبِ الْمُعَاقَبِ الَّذِي لَمْ يَكُنْهُ مَكَانٌ عَنْكَ،
وَلَا وَجَدَ مَفْرَأً إِلَّا إِلَيْكَ،

بنده‌ای که به سبب لغزش‌هایش گرفتار آمده، از گناهش
پشیمان است، در معرض پرسش و حسابرسی و کیفر قرار
دارد؛ بنده‌ای که هیچ پناهگاهی از تو نیافته و راه گریزی جز
به سوی تو ندارد؛

الْمُتَنَصِّلِ عَنْ سَيِّئِ ذُنُوبِهِ الْمُقَرَّبِ بِعَمَلِهِ، الَّذِي قَدْ
أَحَاطَتْ بِهِ الْعُغُومُ، وَصَاقَتْ بِهِ رِحَابُ التَّخُومِ

بنده‌ای که از زشتی گناهانش گریزان است، اما به آن‌ها
اعتراف دارد؛ بنده‌ای که غم و اندوه از هر سو او را فرا گرفته
و زمین با همه وسعتش بر او تنگ شده؛

الْمُوقِنِ بِالْمَوْتِ، الْمُبَادِرِ بِالتَّوْبَةِ قَبْلَ الْفَوْتِ إِنَّ
مَنْنْتَ عَلَيْهِ بِهَا وَعَفَوْتَ.

او که به یقین، مرگ را باور دارد و پیش از آنکه دیر شود،
شتابان به سوی توبه آمده است؛ اگر توبه فضل خود توبه‌اش
را بپذیری و از او درگذری.

فَأَنْتَ إِلَهِي وَرَجَائِي إِذَا ضَاقَ عَنِّي الرَّجَاءُ، وَمَلَجَتْنِي
إِذَا لَمْ أَجِدْ مَلْجَأً،

تو معبود منی و تنها امیدم، آنگاه که تمام امیدها از من روی
برمی‌گردانند؛ پناهگاه منی، آن‌گاه که هیچ پناهی برایم
نمی‌ماند.

تَوَحَّدْتَ سَيِّدِي بِالْعِزَّةِ وَالْعُلَى، وَتَفَرَّدْتَ
بِالْوَحْدَانِيَّةِ، وَتَعَزَّزْتَ بِالْبَقَاءِ،

سرور من، تو در عزت و بلند مرتبگی یگانه‌ای؛ در یکتایی بی‌همتایی،
و در جاودانگی بی‌نظیری.

فَأَنْتَ الْمُتَعَزِّزُ الْمُتَفَرِّدُ بِالْمَجْدِ،

تویی آن خدای عزتمند و یکتای بی مانند در شکوه و بزرگی.

فَلَكَ رَبِّي الْمَجْدُ وَالْحَمْدُ، لَا يُوَارِيكَ مَكَانٌ، وَلَا

يُغَيِّرُكَ زَمَانٌ،

ای پروردگار من! هر چه شکوه و ستایش است فقط سزاوار توست؛
نه مکانی از تو پنهان می ماند، و نه زمانی تو را دگرگون می سازد.

فَأَلْفَتْ بِمَكَانِكَ الْفِرْقَ، وَفَلَقْتَ بِقُدْرَتِكَ الْفَلَاقَ،

وَرَفَعْتَ بِلُطْفِكَ الْفَرْقَ،

تو با جایگاه بی همتای خود، دل های پراکنده را به هم پیوستی،
و با قدرتت، سپیده دم را شکافتی، و به لطف خود، روشنی بامداد
را بالا بردی

وَأَضَاءَ بِعَظَمَتِكَ دَوَاجِيَ الْغَسَقِ،

و تاریکی های ژرف شب به نور عظمت تو روشنی یافت

وَأَجَرَيْتَ الْمَاءَ مِنَ الصُّمِّ الصَّيَاخِيدِ عَذْبًا وَأَجَاجًا،

و آب را -چه شیرین و گوارا و چه تلخ و ناسگوار- از دل سنگ های
سخت و صخره های بی جان، روان ساختی.

وَأَنْزَلْتَ مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا،

و از ابرهای فشرده، آبی پُر فیض و پیایی فرو فرستادی؛

وَجَعَلْتَ الشَّمْسَ النِّيرَةَ الْمُنِيرَةَ سِرَاجاً وَهَّاجاً،
وخورشید تابان و روشنی بخش را چراغی فروزان و سوزان قرار دادی؛

وَخَلَقْتَ لَهَا وَلِلْقَمَرِ وَالنُّجُومِ مَنَازِلَ وَأَبْرَاجاً،
و برای آن، و نیز برای ماه و ستارگان، جایگاه‌ها و مدارهای آفریدی؛

مِنْ غَيْرِ أَنْ تُمَارِسَ فِيمَا ابْتَدَأْتَ لُغُوباً وَعِلَاجاً.
بی آنکه در آغاز آفرینش، رنج و دشواری بر تو عارض گردد یا
نیازی به تلاش و تجربه داشته باشی.

فَأَنْتَ اللَّهُ إِلَهٌ كُلِّ شَيْءٍ وَخَالِقُهُ، وَجَبَّارُ كُلِّ
مُخْلُوقٍ وَوَارِثُهُ،
تویی خدایی که محبوب و آفریدگار همه چیز هستی، و تویی آن
که بر هر آفریده‌ای چیره و وارث اویی

وَالْعَزِيزُ مَنْ أَعَزَّزْتَ، وَالشَّقِيُّ مَنْ أَشَقَّيْتَ،
عزتمند، کسی است که تو به او عزت بخشی، و تیره‌روز،
کسی است که تو او را به شقاوت افکنی.

وَالذَّلِيلُ مَنْ أَذَلَّلْتَ، وَالسَّعِيدُ مَنْ أَسْعَدْتَ،
خوار و ذلیل، کسی است که تو او را خوار سازی، و سعادتمند،
آن کسی است که تو او را به سعادت رسانی.

وَالْغِنَى مَنْ أَغْنَيْتَ، وَالْفَقِيرُ مَنْ أَفْقَرْتَ،

توانگر، کسی است که تویی نیازش کنی، و نیازمند، همان است که تو در فقر و تنگدستی اش نهاده‌ای.

أَنْتَ وَلِيِّ وَمَوْلَايَ، وَعَلَيْكَ رِزْقِي، وَبِيَدِكَ نَاصِيَّتِي،

تو سرپرست و مولای منی؛ روزی ام تنها به دست تو و اختیارم فقط در کف قدرت توست.

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَافْعَلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ،

بر محمد و خاندانش درود فرست و با من آن گونه رفتار کن که شایسته کرم و بزرگواری توست

وَعُدِّ بِفَضْلِكَ عَلَى عَبْدٍ غَمَرَهُ جَهْلُهُ، وَاسْتَوَلَى عَلَيْهِ

التَّسْوِيفُ حَتَّى سَأَلَ الْأَيَّامَ.

و با فضل و بخشش خود بر بنده‌ای بازگرد که جهلش او را فرا گرفته و اهمال و امروز و فردا کردن بر او چیره شده تا جایی که خود را با روزگار سازگار کرده است.

سَيِّدِي فَاجْعَلْنِي عَبْدًا يَفْزَعُ إِلَى التَّوْبَةِ فَإِنَّهَا

مَفْزَعُ الْمُذْنِبِينَ،

سرور من! مرا بنده‌ای قرار ده که [چون به گناه افتد]، به توبه پناه آورد؛ زیرا توبه، پناهگاه گناهکاران است.

وَأَغْنِنِي بِجُودِكَ الْوَاسِعِ عَنِ الْمَخْلُوقِينَ،

و با بخشش فراگیرت، مرا از نیاز به خلق بی نیاز گردان،

وَلَا تُحَوِّجْنِي إِلَى الْأَشْرَارِ الضَّالِّينَ،

و مرا محتاج بدکاران گمراه مساز.

وَهَبْ لِي سَيِّدِي عَفْوَكَ فِي مَوْقِفِي يَوْمَ الدِّينِ،

سرور من! و به هنگام ایستادنم در روز حساب، عفو و بخششت را نصیبم گردان،

يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَأَجْوَدَ الْأَجْوَدِينَ، وَأَكْرَمَ

الْأَكْرَمِينَ،

ای مهربان‌ترین مهربانان، و ای بخشنده‌ترین بخشندگان، و ای
گرامی‌ترین بزرگواران

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ
وَسَلَّمَ.

و درود و سلام خدا بر سرور ما محمد و خاندان پاکش باد.